

НА ЛОВ ЗА КРЕСЕЛИЯ

АЛЕКС ПОЛЪН

Превод от английски Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Capturing Creselia*
Copyright © 2016 by Skyhorse Publishing, Inc.

Превод Юлия Чернева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1857-4

ПЪРВА ГЛАВА

Скъпи мамо и татко,
Състезанието този уикенд в лагер „Пикачу“ е много забавно – покемон ориентиране! Ще ходим на поход в гората, ще караме кану в езерото и дори ще изследваме пещера, за да открием покемоните, които са скрили треньорите. Трябва да победим отбор „Фенекин“, ако искаме да влезем в Залата на славата в Летния лагер.

Но... има един малък проблем.

Утре ще трябва да намерим Креселия, легендарен покемон, на остров Полумесец. Ще стигнем до острова, като прекосим езерото. По ВЪЖЕ.

Е, знаете какво изпитвам от височини.

Марко потупа с молива по брадичката си и препро-

чете онова, което беше написал. Въздъхна и задраска последните няколко реда, а после написа нещо друго.

Утре ще се спускаме по въже. Страхотно! Хубаво е, че вече не се страхувам от височини. Пфу!

Марко отново прочете писмото. Този път звучеше добре. *Де да беше вярно*, тъжно си помисли той. Докато обръщаше молива, за да изтрие задраскания параграф, Марко разкъса огромна дупка в хартията.

Супер!

Той смачка писмото. В същия момент съквартирантът му Лоуган нахлу в бунгалото.

– Да вървим, приятелю. Време е за ориентиране!

Лицето на Лоуган беше зачервено и светлокестенявата му коса беше разрошена, както обикновено, защото постоянно беше в движение. Дори не затвори вратата след себе си.

Марко се приготви да го направи вместо него, когато в бунгалото забързано влязоха Ниша и Мади, другата половина от отбор „Трико“. Ниша запаса лимонено-зелената си тениска в късите си панталони и погледна тетрадката на бюрото на Марко.

– Писмо ли пишеш? По Уингал ли ще го пращаш? – попита тя.

Той повдигна рамене.

– Опитвам се, но... Все още няма какво толкова да се пише. Може би по-нататък.

Мади наклони настрана русата си глава като любопитно кученце.

– Може ли Уингал наистина да носи писмата до дома като пощенски гълъб?

– Не бъди глупава. Покемоните чайки Уингал не съществуват реално – кротко каза Ниша. – Трениорите наричат така пощенската кутия, за да направят по-забавно писането на писма.

Марко прикри усмивката си. Мади беше най-малкият лагерник и имаше *много богато* въображение. Понякога се увличаше. *Но аз съм същият*, напомни си той, мислейки за спускането по въже.

Всеки път, когато затвореше очи, си представяше как се клатушка по въжето на километър и половина над водата. *Не поглеждай надолу!* – повтаряше си, но винаги го правеше – точно преди да чуе изщракването и свистенето на седалката, плъзгаща се по въжето.

Фантазиите на Марко винаги завършваха по един и същи начин – с *падане*. Стомахът го присвиваше само като си помислеше за това.

– Добре ли си? – попита Ниша и присви очи.

– Хм, да – отговори Марко. – Сутринта изядох твърде много палачинки.

Тя потупа стомаха си.

– Да, аз също.

И тогава забеляза ръкавиците на ръцете ѝ. *Ръкавици? Посред лято?* Преди Марко да попита за тях, Лоуган скочи в средата на групата. Държеше лъскав червен фотоапарат.

– Кажете „зеле“! Не, кажете „Трико“!

– Лоуган! Този Покедекс е за ориентиране – засмя се Ниша, но застана до Мади за снимка на отбора.

– Иска ми се наистина да беше Покедекс – рече Лоуган и погледна снимката на екранчето на фотоапарата.

– Но е страхотно, че работи под вода – подчерта Марко. Нямахте търпение да занесат фотоапарата на езерото.

– И е страхотно, че получихме *червения*, като на Аш в анимационните филмчета – призна Лоуган. – На отбор „Фенекин“ се падна скучен черен фотоапарат.

– Хей! Трябва да го кръстим Декс! – предложи Мади. Очите на Лоуган блеснаха.

– Да! Добра идея, Мади!

Тя засия, сякаш той ѝ беше направил най-големия комплимент на света. Пристъпи към него, но Лоуган направи още по-голяма крачка назад. Имаше такъв вид, сякаш съжаляваше за думите си.

Марко се подсмихна. Всеки знаеше, че Мади е влюбена *до уши* в Лоуган, който се обърна към Марко с обезумял израз „Спаси ме!“ в очите.

Марко се прокашля.

– И така, имаме ли всичко необходимо за днес? – попита той. – Някой има ли карта?

– Да – отвърна Ниша и потупа с ръка джоба си.

– Ами компас?

Лоуган повдигна вежди. Бръкна в левия си джоб и после в десния.

– Да! – каза той и извади кръглия пластмасов компас.

– Хронометърът е в мен – каза Марко и го измъкна от джоба си. – Не забравяйте, че не трябва да губите нито един от уредите за ориентиране. Професор Бърч каза, че ще ни отнемат точки, ако загубим нещо. – За по-сигурно той закачи хронометъра на връв на врата си и попита: – Нуждаем ли се от нещо от Покемарта?

– Вече ходихме там – отвърна Мади. – Ниша купи „Репелент“ за похода в гората. „Репелент“ отблъсква дивите покемони да не ни нападат – или нещо такова.

Ниша извади зеления спрей от раницата си.

– С други думи – каза тя, – предпазва ни от комари.

– Да, точно така – кимна Мади. – А аз купих „Курабии Лава“.

– Каква изненада – ухили се Марко. Мади обожаваше сладки неща. За щастие, ги споделяше – особено с Лоуган. – Няма ли Покепухчета днес? – Това беше красиво, измислено име за кексчетата в лагер „Пикачу“.

Мади поклати глава.

– „Курабиите Лава“ се носят по-лесно – каза тя. – Твърди са и не се смачкват.

Марко не можеше да спори.

Ниша разклати спрея и той пак забеляза ръкавиците ѝ.

– Защо са ти тези ръкавици? – попита Марко. – Днес няма да е студено, нали?

Тя въздъхна и пъкна ръце в джобовете на късите си панталони. Мади отговори вместо нея.

– Ниша се опитва да престане да гризе ноктите си, но е трудно, защото мозъкът ѝ не работи, когато не ги гризе. А мозъкът ѝ трябва да работи, за да измисля хубави изобретения, за да победим.

Ниша я стрелна с поглед.

– Какво? – попита Мади и широко разпери ръце. – Вярно е!

Лоуган беше целият в слух.

– Какво изобрети за нас този път? Нещо, което експлодира? Или което лети? Или, хей, робот? Моля те, моля те, моля те, кажи, че е робот! – Той склучи ръце по обичайния си драматичен начин.

Ниша поклати глава.

– Ще ви кажа едва когато изобретенията ни потриват. Ами ако не работят? Ще се разочаровате!

– Ще работят – убедено заяви Мади. – Твоите изобретения винаги работят. – Тя сви пръсти във фуния и

прошепна в ухото на Лоуган. – Ниша използва триизмерни очила за едното.

– Мади! – скара ѝ се Ниша. – Не ги издавай.

– Не съм издала нищо! Казах само за очилата.

Ниша въздъхна и рече:

– Е, добре. Ще ви покажа Нощните очила.

– Нощни очила? – Марко също изпита любопитство.

– Да, те са за покемон ориентиране в пещерата – обясни Ниша.

Тя извади картонени триизмерни очила от раницата си и Марко ги позна веднага. Те бяха за филма, който бяха гледали снощи в Медийния център. Ниша обаче им беше прикрепила с щипка някаква лампа.

– Съединих червените и сините лещи от два чифта триизмерни очила и после сложих тази инфрачервена LED лента за велосипед. – Ниша щракна копче на очилата и светодиодът блесна.

– Страхотно! – възкликна Лоуган, грабна очилата и ги намести на носа си. – Почакай, не виждам нищо.

– Казах ти, че това са Нощни очила – засмя се Ниша. – Не работят в ярко осветена стая, но би трябвало да послужат добре в пещерата днес следобед.

– Но само едни ли имаш? – попита Лоуган. – Трябва да направиш повече! Аз взех триизмерните си очила от снощи. – Той се плъсна по корем на леглото си и главата му се скри отдолу. Когато отново се показа, Лоуган

държеше картонени очила. – Та-да!

– Не знам дали ще имам време – рече Ниша и взе очилата. – Ще трябва да ги правя по време на обяда, но ще опитам. Марко, в теб ли са твоите?

Той замислено прокара пръсти през косата си.

– Може би са в бюрото ми. – Но там намери само смачканото писмо, което се втренчи в лицето му. – А може и да съм ги изхвърлил. – *Може да изхвърля и писмото.*

Марко грабна смачкания лист, излезе от бунгалото и спря до металната кофа за боклук.

Жълтите му картонени очила надничаха между изяден до половината сандвич и обелка от банан. Марко запуши носа си с едната си ръка и с другата бръкна да извади очилата.

– Още ли ги искаш? – попита той с носов глас.

Ниша хвана очилата с два пръста, сякаш държеше умряла риба.

– Благодаря, предполагам.

Марко хвърли смачканото писмо в кофата за боклук. Искаше му се да каже на някого – на родителите си, приятелите си, *на когото и да е* – колко се страхува от спускане по въже. *Но какъв е смисълът?* – запита се той. – *Това няма да промени нищо. Пак ще бъда един голям страхливец.*

Докато хартиената топка отскачаше в кофата, Марко

съзря движение зад нея.

Преди очите му да се фокусират, нещо изскимтя и се хвърли към него. Неясно петно жълта козина полетя към лицето му.

Марко изпищя, изненадано отскочи назад, спъна се и падна на земята. Докато се мъчеше да стане, покрай него наперено мина жълт котарак, размахвайки навигатата си опашка.

Лоуган избухна в смях.

– Мяут здравата те уплаши! – каза той и посочи Марко.

Отново, помисли си Марко и въздъхна. Колкото пъти попаднеше на намусения котарак, който живееше тук, в лагер „Пикачу“, Мяут винаги го заварваше неподготвен.

Той се опита да успокои бясно туптящото си сърце, като си пое дълбоко дъх няколко пъти. Не можеше обаче да погледне Лоуган, който се смееше истерично.

Страхувам се от спускането по въже, помисли си Марко, *а сега приятелите ми мислят, че се страхувам и от котки. Уикендът ще бъде дъ-ъ-ъ-лъг.*